

KNUT

Ägg och sill
hör påsken till

Samtidigt som jag skriver och önskar er alla GLAD PÅSK! vill jag även kåsera litet!

Påsk-tanken går tillbaka till påskfirandet på barndomens ö Ungskär.

Långfredagen var förr en helgdag som hölls strängt – vi barn fick ej leka eller meta. Vi fick bara gå så vackert och fira hot.

På påskafton var däremot alla giada och påskris med färggranna fjädrar sattes på borden. Ägg och sill hörde alltid till och vi pojkar åt då mera ägg än vanligt just för att det var påsk!

Men vi kunde inte äta så många ägg som åts vid en "äggättnings"-tävling, som hölls på Ungskär förr. Tävlingens regler var sådana att den som orkade äta upp en tjog ägg på en gång vann som en pris – en tjog ägg! En man lyckades sätta i sig en hel tjog kokta ägg. Han blev pristagare – men utom priset fick han svårt maknup! Alla ville ju vinna!

Färggranna eller guld- och silverpappersklädda pappägg (innehållande små färggranna godisägg) förekom bland oss barn. Dessa ägg var till stor glädje för oss öbarn, det är säkert det!

Vi kunde ju ej då se TV i Sverige – utan vi hade färggranna påskbonader uppe på våra väggar att roa oss åt. Vi fick roa oss så gott vi kunde. Påskkort fick vi – och sände vi ut. Vi barn gick till "Harrys Post" på Ungskär så slog han stämpeln UNGSKÄR så grant på femöresfrimärket på varje påskkort. "Lasse Post" förde sedan posten upp till Torhamn för vidare befordran.

Speceriaffär fanns även på Ungskär fram till 1975. Denna affär drevs av Magnus Nilsson och sedan av dennes son Olof Magnusson och dennes son Ludvig Magnusson och hustrun Tyra. Senare drevs affären av Olof Peters-

son och hustrun Gun fram till 1975.

När Olof Magnusson hade affären var det många boendespå ön. De övriga öarnas folk kom farande i sina båtar och handlade hos Olle Magnus. Bland annat minns jag tydligt när Algot, en gammal stenhug-gare och fiskare från Inlängan, förr kom över och hälsade så här: "God-dag Patron!". I affären fanns då sju tanter som förebrådde Algot för att han brukade snus! Algot svarade: "Mina bästa damer – snus medför

ingen brandfara!" Så blev allt frid och fröjd igen. För ju bättre man kan komma överens på en liten ö havet ju bättre är det, det vet vi ju alla. Överallt i världen för övrigt mår säkert alla bäst av att samsas.

Efter 1942 mätte vi som herrar – då kunde vi ha elström och radio i våra hem. Hade inte Sveriges Radio trevlig musik så tog vi in mun-tra melodier från andra stationer.

Trots hårda tider med ransoneringar och annat brukade jag säga att vi hade det bra, bättre än i många andra länder.

Vi såg till exempel mycket bio som små. Alla barn vet om att man om man är olydig kan det inträffa att "synden straffar sig själv". Vi var nämligen några små öpojkar som olovli-gen gick på barnförbjuden bio: Ringaren i Notre Dame. Denna bio var så hemsk att vi alla blev jätteskrämda – det var en ryslig film!

En del gamla brukade ej se bio. När de fick radio hörde de på predikan och psalmer i radio. Nog minns jag de gamla fiskarena när de sjöng med i sånger och psalmer.

Antingen det är helg eller söcken gäller det att göra så gott man kan – så klarar man alltid skivan. Läs för övrigt även nedanstående vers!

Lära oss vi fick och det
förotan prut
vara vänliga och alltid veta hut.
Frukta Gud och ära
kungen,
fosterlandet likaså.
Tänk att det har blivit
folk av oss ändå.

Knut Andersson